

4. “Sadece çok reklamının yapılmasından dolayı, Said Nursi ve benzerlerinin adları insanların bilinçaltılarında yer etmiştir...”

Bu yakıştırma, Bediüzzaman’a yapılabilecek en büyük iftiradır. Zira Bediüzzaman’ın en belirgin vasfı, insanların teveccühünde kaçması, kendini nazara vermemesi ve hatta kapısına kadar gelen ziyaretçileri, şahsımı ön plana çıkarmasınlar diye çoğu zaman kabul etmeyip, nezaketle geri çevirmesidir.

Gelen ziyaretçileri kabul edemeyeceğini belirtmek için kapısına astığı özür yazısından bir-iki pasajı dikkatinize sunuyoruz:

“Ekser hayatım inzivada geçtiği gibi, otuz kırk senedir tarassut (gözetleme) ve taarruza mâruz kaldığımdan, zaruretsiz sohbet etmekten çekinip tevahhuş ediyordum (rahatsız oluyorum). Hem eskiden beri mânevî ve maddî hediyeler bana ağır geliyordu. Hem şimdi ziyaretçiler, dostlar çoğalmış, hem mânevî mukabele lâzım gelmiş. Şimdi maddî bir lokma hediye beni hasta ettiği gibi, mânevî bir hediye olan ziyaret etmek, görüşmek, hususan başka yerlerden musafaha için zahmet edip gelmek ziyareti dahi, ehemmiyetli bir hediye-i mâneviyedir. Ona mukabele edemiyorum. Hem de ucuz değil. Mânen pahalıdır. Ben kendimi o hürmete lâayık görmüyorum. Mânen mukabele de edemiyorum. Onun için şimdilik aynen maddî hediye gibi bir ihsan-ı İlâhî olarak bana mânevî hediye gibi olan sohbetten zaruret olmadan men edildim. Bazı beni hasta eder; maddî hediye tam mukabilini vermediğim vakit beni hasta ettiği gibi. Onun için hatırınız kırılmasın, gücenmeyiniz.” (1)

“Malûm olsun ki, bizi ziyaret eden, ya hayat-ı dünyeviye cihetinde gelir; o kapı kapalıdır. Veya hayat-ı uhreviye cihetinde gelir. O cihette iki kapı var:”

“Ya şahsımı mübarek ve makam sahibi zannedip gelir. O kapı dahi kapalıdır. Çünkü ben kendimi beğenmiyorum; beni beğenenleri de beğenmiyorum.” (2)

Bu ifadelerin sahibine, nasıl olur da reklam yapıyor denebilir? Değil hayatında, ölünce bile, teveccüh edilmemesi için kabrinin gizli olmasını vasiyet eden bir zattan bahsediyoruz. Dünyanın şan ve şerefinden, şöhret ve reklamından ne kadar korktuğunu ve uzak durduğunu anlamak için iki örnek daha verip, bu cevabı noktalayacağız:

"Şöhret ayn-ı riyâdır (iki yüzlülük) ve kalbi öldüren zehirli bir baldır. Ve insanı insanlara abd ve köle yapar. O belâ ve musibete düşersen, .kurtul belâdan o ,de وَإِنَّا إِلَىٰ رَاجِعُونَ(3)

"Benim kabrimi gayet gizli bir yerde, bir-iki talebenden başka hiç kimse bilmemek lâzım geliyor. Bunu vasiyet ediyorum. Çünkü dünyada sohbetten beni men'eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat bu surette beni mecbur ediyor..."

"Bu dehşetli zamanda, eski zamandaki Firavunların dünyevî şan ü şeref arzusuyla heykeller ve resimler ve mumyalarla nazar-ı beşeri (insanların dikkatini) kendilerine çevirmeleri gibi, enaniyet ve benliğin verdiği gafletle, heykeller ve resimler ve gazetelerle nazarları, mana-yı harfîden (yaratıcı hesabına bakmak) mana-yı ismîyle (sadece kendini göstermek) tamamen kendilerine çevirtmeleri ve uhrevî (ahiret) istikbalden ziyade dünyevî istikbali hayal edinmiş olmaları ile; eski zamandaki lillah için ziyarete mukabil ehl-i dünya kısmen bu hakikate muhalif olarak mevtanın (ölünün) dünyevî şan ü şerefine ziyade ehemmiyet verir, öyle ziyaret ediyorlar. Ben de Risale-i Nur'daki a'zamî ihlası kırmamak için ve o ihlasın sırrıyla, kabrimi bildirmemeyi vasiyet ediyorum. Hem şarkta, hem garbda, hem kim olursa olsun okudukları Fatihalar o ruha gider."

"Dünyada beni sohbetten men'eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat bu suretle beni sevab cihetiyle değil, dünya cihetiyle men'etmeye mecbur edecek..."(4)

Dipnotlar:

(1) bk. [Tarihçe-i Hayat, Isparta Hayatı, Konuşan Yalnız Hakikattir.](#)

(2) bk. [Mektubat, Yirmi Altıncı Mektup, Dördüncü Mebhas.](#)

(3) bk. [Mesnev-i Nuriye, Katre'nin Zeyli.](#)

(4) bk. [Emirdağ Lahikası-II, \(126. Mektup\)](#)